

Единъ день той взе да рисува и сърнитѣ отъ хубавата си картина. Но красивитѣ сърни заприличаха на мишки. Сжбко не се отчая, а на другия день пакъ се залови да ги рисува. Този пътъ сърнитѣ заприличаха на котки. Младиятъ рисувачъ пакъ не се отчая . . . Той ги рисува цѣли четири године и най-послѣ сполучи да се доближи малко до формитѣ на тия животни.

Съ голѣмо търпение Сжбко стана чуденъ рисувачъ. Сега неговитѣ картини се цѣнятъ много и красятъ най-добритѣ картинни музеи. Той напустна родния си градъ и се засели въ столицата.

Рисувателнитѣ си потрѣби Сжбко купува отъ единъ богатъ търговецъ на име *Бойчевъ*. Той е сжщото онова дрипаво момче, което продаваше нѣкога кибритени кутийки. Съ голѣмъ трудъ и постоянство *дребното търговче* станало *едъръ търговецъ*.

Утро и вечеръ.

I.

На изтокъ залтра усмивката на пробуждащия се день. Величествениятъ *Фебъ* изгрѣя надъ още дрѣмящия градъ. Животворна струя отъ слънчеви лъчи окъпа цѣлата земя.

Ранобуднитѣ чучулиги звънко запѣха утрения си химнъ.

— Пѣйте, пѣйте! — зачуруликаха сладкогласнитѣ птички. — *Фебъ* гордо изплава. Той изтокъ озарява!